

Børne Blad

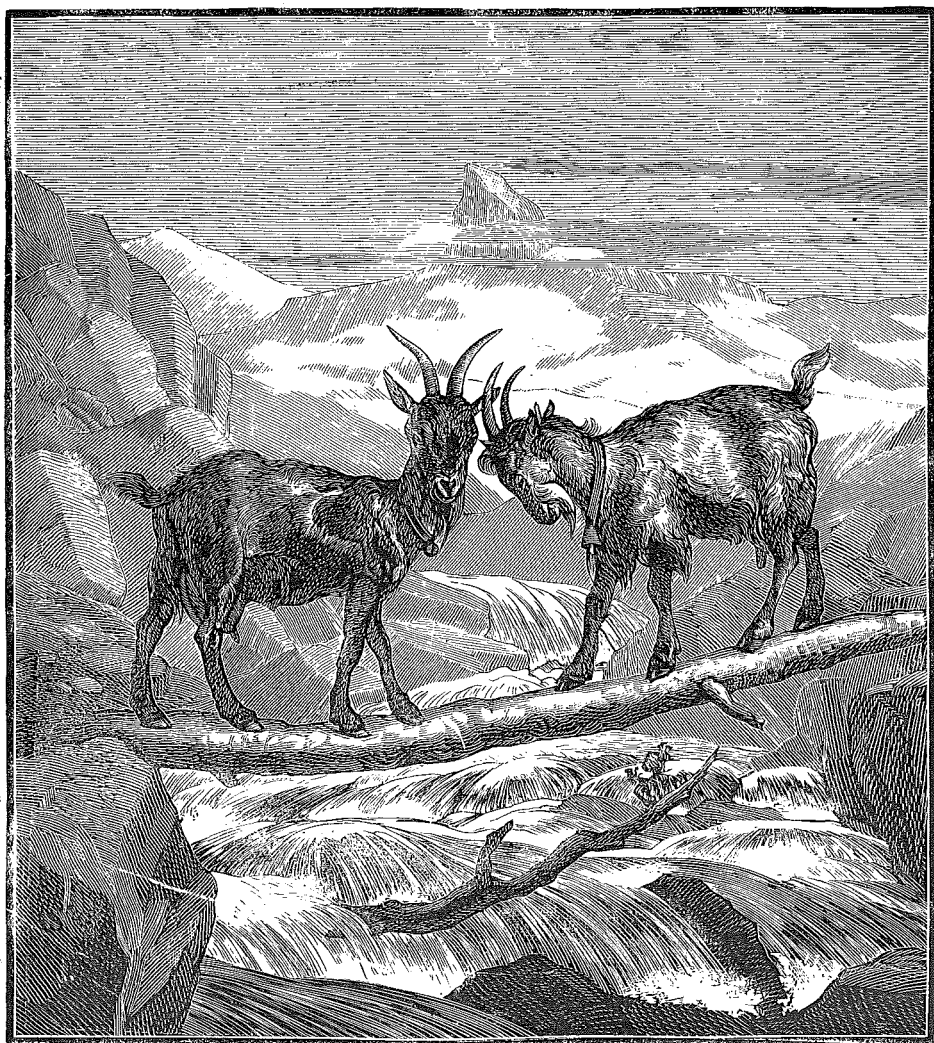

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 23

6te juni 1897.

23de aarg.

Begge vil frem!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsættelse.)

Da det allerede var begyndt at mørkne om eftermiddagen, sneg Helvig sig stille ud af huset. Indhyllet i et tykt uldtæppe trippede hun let hen over den nysalbne sne, ængstelig for at nogen skulde opdage hende.

Hun vidste ikke, at borgherren stod og saa efter hende, ligesom han saa mangan gang før havde gjort, naar hun havde listet sig ud for at sige op paa en høi, hvorfra hun kunde se vidt udover landskabet i den retning, hvorfra reisende fra Italien maatte komme.

Hurtig skyndte hun sig ud gennem borgporten. Hun sølte sig bange tilmode og tænkte med skræk paa, hvor tung reisen vilde blive for hendes kjære, hvis der blev for meget sne. Bedrøbet steg hun op paa den udsgit, hvor hun havde fiddet saa mangan gang før. Men den negang kunde hun ikke se langt, knapt ti skridt foran sig. Forgjæves anstrengte hun sine øine; snefillerne søg i ansigtet paa hende, saa hun maatte holde haanden over øinene, naar hun skulde stirre ud over egnen.

Den unge pige, der saa længe aldrig havde villet slippe haabet, sølte sig i dette øieblik grebet af haabløshed. Taarerne begyndte at trille nedad hendes kinder, og hun hulkede høit. Ellers var hun vant til at knæle ned og bede Gud om hjælp, naar sorgen blev hende for tung, men idag var hun ikke istand til at lette sit hjerte paa denne maade. Hun bare græd og græd.

Mens hun sad der og hulkede, lagde hun ikke merke til to stikkelse, der langsomt nærmede sig ligesom slygger halvt skjulte af snefoget. Hun lagde ikke engang merke til dem, da de blot var nogle saa skridt fra

hende; hun var aldeles henjunken i sin sorg, og sneen gjorde, at hun ingen fodtrin hørte.

Da naaede pludselig en dæmpet knurren hendes øre, og lige efter hørte hun nogen raabe: „Helvig!“ og straks efter paany: „Helvig!“

Hun for op med et skrig og stirrede med store øine frem for sig. Derpaa styrkede hun afsted med udbredte arme.

I næste øieblik hang hun om halsen paa den ene af de snedækkede stikkelse. „Bertel! Bertel!“ raabte hun gang paa gang, jublende af glæde. „Kommer du endelig hjem, du og de andre!“

De sidste ord bragte en skjælvning til at fare gennem Bertel, og han søgte at løsne hendes arme.

„Kom, lad os skynde os ind. Valborg er saa træt, at hun næsten ikke kan gaa et skridt“, sagde han og lagde armen om søsteren, der taus stod ved siden af ham, for at støtte hende de saa skridt de endnu havde igjen. „Wolf“ stod og knurrede fremdeles jagte.

„Hvor er de andre? Hvor er Otto og Albert?“ spurgte Helvig. Hun bovede næsten ikke at puste af spænding.

„Du skal senere saa vide alt“, sagde Bertel og gik videre.

Helvig sølte sig greben af en heftig angst; men den stakkars Valborg optog snart hendes opmærksomhed.

„O, Valborg!“ udbroød hun og begyndte at børste sneen af hende. „Lad mig saa lov til at støtte dig. Du er saa træt!“

Med disse ord greb hun Valborgs haand og kyskede den gang paa gang. Valborg forsøgte at tale, men det lykkedes ikke; hun bare kunde hulle. Svag og magtesløs støttede hun sig mod Helvigs skulder.

„Kom lad mig bære dig“, sagde Bertel, „du orker ikke mere.“

Valborg rystede paa hovedet og samlede sine sidste kræfter for at gaa videre. Det lykkedes hende ogsaa at holde sig paa benene saa langt som til borgporten; men da orkede hun ikke mere og maatte lade Bertel bære sig, saaledes som han saa mangan gang havde gjort i det sidste.

Helvig fulgte taus efter. Med skræk betragtede hun Valborgs blege, magre ansigt. Hvor forandret hun var bleven.

Endelig var de naade over gaardspladsen og stod ved husdøren, da denne aabne-

des og faderen traadte ud. Han havde staaet ved vinduet og ventet paa, at Helvig skulde komme tilbage. Da hun blev saa længe, vilde han netop gaa ud for at se efter hende, da han idetsamme fik se hende komme, men ikke alene!

Han havde vanskelig for at holde sig paa benene, saadant indtryk gjorde det paa ham, og han var styrket nedigjennem trappen for at møde sine børn.

Balborg havde rebet sig løs fra Bertel og forsøgte atter at staa, da hun skulde hilse paa sin far; men i næste øjeblik sank hun bevidstløs om ved dennes fødder. Med stærk arm greb Gerlaf hende og bar hende ind i salen, hvor han lagde hende paa en bænk, og blev staaende foran hende og med den sømme flest kjærlighed atter og atter kalde paa hende. Tilslut aabnede hun ogsaa øjnene og slog sine svage, skjælvende arme om faderen.

Bertel og Helvig stod lige ved uden at sige et ord. Helvig trykkede grædende sin kind mod Bertels arm.

Efter en stunds forløb vendte faderen sig mod Bertel og trykkede ham taus til sit bryst. „Hvorledes skal jeg takke dig!“ udbrød han med taarebalt stemme.

„O far, du har saa lidet at takke mig for. Jeg har ikke kunnet bringe de andre med; de er —.“ Han sagde ikke mere. Hvorledes skulde han staaansomt frembringe det tunge budskab? Faderens øjne hvilede spørgende paa ham med et udtryk, som viste hans dybe sjæleval.

„De er“, begyndte han atter — „o far, de er ikke mere ilibe. De er vandrede did hjem, hvor mor er.“

Et højt skrig fyldte idetsamme rummet. Det kom fra Helvig. Hun greb om sig i luften, blev bleg som et lig og styrkede bevidstløs om.

Da hun atter kom til bevidsthed, havde man taget af hendes kjole, som var vaad efter vandringen i sneen; tørre strømper havde hun faaet paa fødderne, og en behagelig varme strømmede gennem hende. Forundret saa hun sig om og opdagede først Wolf, som laa foran ovenen, og derefter Bertel som be- tragtede hende med en bekymret mine.

Bed hendes anden side stod gamle Jutta og rakte hende en dampende drif.

„Drik, mit kjære barn!“ sagde hun, mens taarerne trillede ned ad hendes kinder. „Drik

nu! Jeg begyndte næsten at blive rød for, at du ikke mere skulde komme til at aabne dine øjne. Balborg har allerede drukket. Hun ligger nu stille i sengen sin, og hendes far sidder hos hende. O, hvor herligt det var, at ialfald I to kom hjem, Bertel. Jeg havde aldrig tænkt mere at faa se nogen af eder igjen.“

Saaledes blev den gamle tro tjener ved at tale, mens hun lod Helvig drikke. Den unge pige indfugede langsomt den varme drik, mens hun atter og atter saa op paa Bertel.

Man havde i en hast gjort et leie istand til hende ved ildstedet, og her laa hun varmt og blødt, pleiet af kjærlige hænder. Hun havde ligget meget længe bevidstløs.

Hun kunde endnu ikke rigtig samle sine tanker. „Hvor er jeg?“ spurgte hun og saa sig forundret om. Men med det samme hun havde spurgt, husede hun alt og reiste sig heftig op paa leiet og greb Bertel i armen.

„Er han virkelig død?“ spurgte hun. Det syntes hende noget saa rent utænkligt, at hun ikke skulde se den kjære bror mere igjen i dette liv. Det var saa forfærdeligt — et dobbelt tab for hende. Hun havde dermed ikke alene tabt sin bror, men ogsaa haabet om at gjense sin far. Det var han, som i det fremmede land skulde opsoge faderen. Hun havde altid tænkt sig disse to som vendende hjem sammen. Men nu var alle hendes forhaabninger forsvundne som røg for vinden.

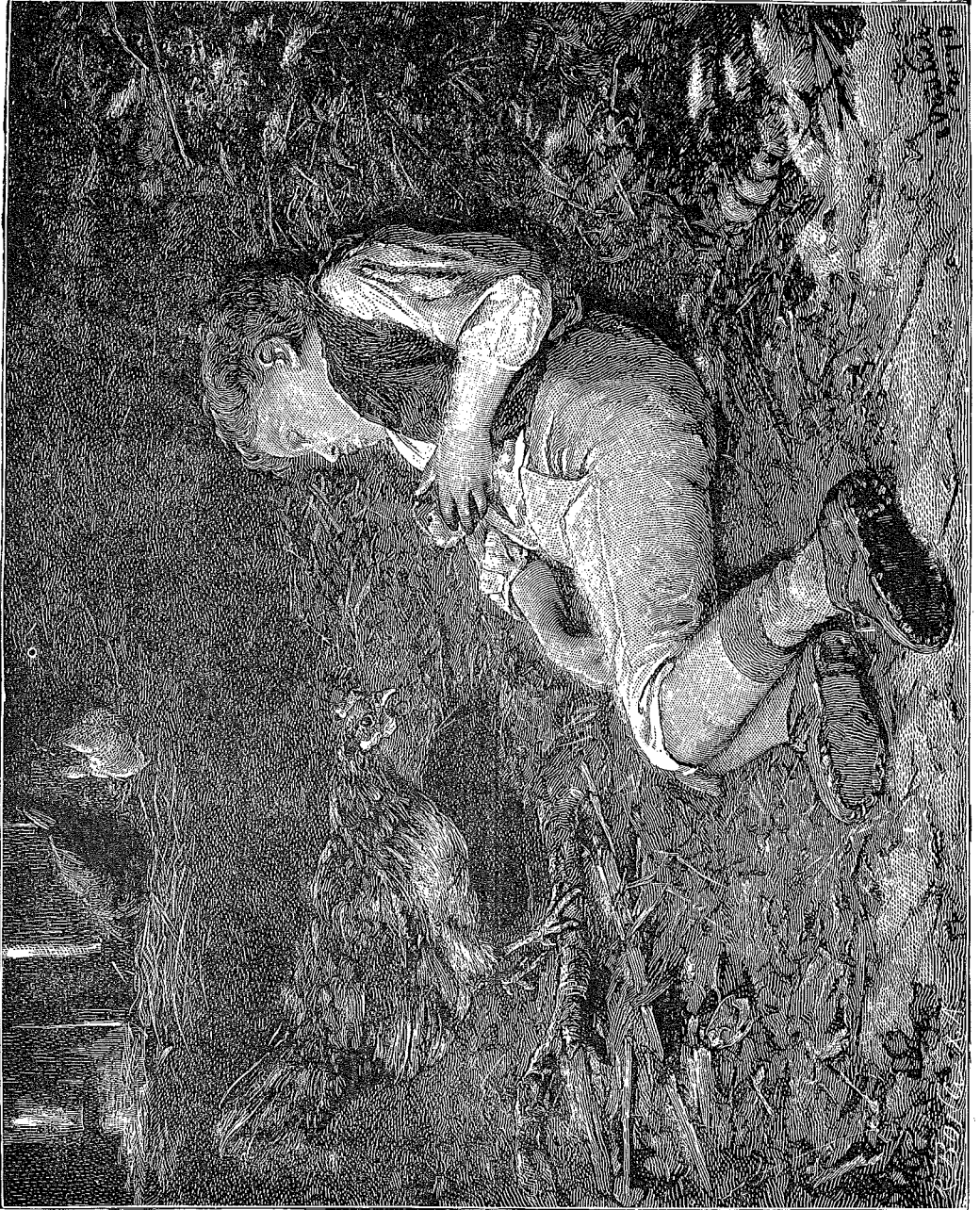
Bertel søgte at trøste hende.

„Min stakkars Helvig“, sagde han. „Du maa ikke sørge saa over, at Gud har taget den kjære Otto til sig. De salige i himmelen har det meget bedre end noget menneske her paa jorden. Nu er han oppe hos din mor og min mor, og de er meget lykkeligere end os.“

Helvig kunde dog intet svar give. Hun bare græd. Sjunt træt og udmattet efter reisen, blev Bertel siddende hos hende og søgte fremdeles at tale trøstende ord til hende. En underlig følelse af lykke gennemstrømmede ham. „Hjemme! Endelig atter hjemme!“ jublede han i sit stille sind, og da han kom op paa sit bærelse, var det første, han gjorde, at kaste sig paa knæ og takke Gud, fordi han havde ført ham hjem og labet ham ialfald have en af sine søskende med sig. Tanken paa de kjære døde fyldte ham

. En negerkoffe.

Ødem var tyben?

selvfølgelig med vemod og gjorde, at jubelen ikke fik bryde helt frem, og dog var der en saadan følelse af lykke, som fyldte hans sjæl og bragte ham til at takke den himmelske fader, fordi han saa naadig havde beskyttet ham og ført ham lykkelig gennem alle farer og vanskeligheder.

Snart kom gamle Jutta og bar Helvig op paa hendes bærelse, hvor hun bragte hende tilfængs og sad hos hende, indtil hun sovne. Ogsaa Bertel gik ind for at finde lidt hvile, efter at han dog først havde seet ind til Walborg. Han fandt endnu faderen siddende ved hendes seng med den kjære datters haand i sin.

Udenfor hylte stormen, og søg sneen. Det var rent en ubeirnat. Gerlak blev hele natten siddende hos Walborg, og naar han hørte uveirets rasen, sødte han mere end en gang sine hænder i tak til Gud, fordi han idet mindste havde faaet to af sine børn tilbage. Hvor godt det var, at de var naaede frem til hjemmet inden uveiret!

Først ud paa morgenen sovne han ind, siddende ved datterens seng. Da han atter vaagnede, var det fuld dag, og det klare dagslys viste ham nu først tilfulde, hvor elendig og udteret Walborg var.

Hun laa der saa stille og bleg og ubevægelig, at faderen ubilkaarlig blev bange og kaldte paa hende. (Fortf.)

Et billede fra det virkelige liv.

Hvor er nød, hvor er ve?
Jo, i en drankers hjem!
(Drdsjp. 23, 29-32).

John Dalsvold var en agtet og stræbsom mand, som gjorde alt mulig for at gjøre hjemmet hyggeligt for sig og sine. Og hans hjem blev da ogsaa et af de bedste i hele bygden, ingensteds triveligere og gladdere børn.

Hans hustru var ogsaa en perle af en hustru og husmor, som ogsaa paa sin side gjorde alt for at gjøre hjemmet lyst og hyggeligt.

Skade at ikke retfærdighedens sol fik skinne ind i det kostelige hjem.

Saa sørgelig snart blev dog dette hjemssollyste himmel overtrukket af mørke skyer.

Denne hyggens og hjemlighedens bolig blev forvandlet til et sorgens, jammerens og elendighedens hul.

Den blide og sømme John Dalsvold bukkede senere under for fristelsen, som blev lagt lige i hans vei. Ikke langt fra hans hjem laa Kjøbstaden, hvorhen John reiste endog flere gange om ugen. Her traf han sammen med Kjøbinger, som bad ham ind paa en flaske øl eller et glas brændevin.

Og John, stakkar, han lod sig ikke bede to gange, hvad der kom ham dyrt at staa; thi snart fik han smag paa disse ting, og til hustruens store sorg og betymning kom han ofte hjem noget underlig af sig.

Han foresatte sig at slutte. Men saa snart han kom ud for de gamle svirebrøders tillokkelser, brød han sit løfte og gled saa uformerket ned over det skraaplan, han selv havde valgt.

Han var alt en drikkens træel.

En nat havde han en søl drøm. Han syntes, han sad beruset foran brændevinsskaffen. Bludselig kommer en slange op gennem flaskehalsen og udstrækker sit hoved for at staa sin giftige braad i ham. Han udstøder en forfærdeligt skrig — og vaagner. Han meddelte skjændende sin drøm til hustruen, der gav ham den naturlige forklaring, at slangen var brændevinet, der truede med at ødelægge deres lykke og forvandle deres hjem til et jordisk helvede.

Han blev mægtig greben og lovede aldrig mere at smage sterke drikke. Men han brød sit løfte; thi han var alt solgt til den druktenkskabshjævel, der med voldsomme slag trommede hans dødsmarsch.

Hans hustru og børn blev gjort usigelig ulykkelig, og han selv blev stillet paa fortvælsens rand.

Saa snart bukkede hans engang saa glade og livsfriske hustru under for jammeren i dette rædslerens hjem. Om dagen laa han i byen og drak, drak op den sidste skilling. Han solgte deres møbler og eiendele bare for brændevin; han sank dybere og dybere og kom hyppig fuld og brutal hjem, mere lig en djævel end et menneske.

Hans hustru var alt nedbrudt og laa lænket til hgeleiet.

En aften, han var saa omtaaget, blev han liggende i en hylade. Hustruen laa alene hjemme i dødens skrid. Tidlig om morgenen vaagnede han og starvede hjemover for at

tage det teppe, som en barmhertig sjæl havde foræret hans hustru, og saa det solgt for brændevin.

Han river døren op, ^{og} stæbner hen til sengen og griber sin hustrus haand. — Men den er isnende kold. Han ghyer tilbage, bøier sig sagte nedover sin hustrus blege ansigt — Hun er et skibnet lig. Og hvad ser han videre? Jo, ved hendes side ligger deres spæde barn. Det var slumret ind i døden i moderens kolde arme.

„Hun er død! død!“ streg han. Hans hjerte var nær ved at bryde af sorg, skam og selbbebreidelser, som han stod over de af-sjælede lig af disse stakkars ofre for libelsen i en drankers hjem.

Men sin skjærende smerte søgte han at drukne i brændevinsflasken, og gled med voldsom fart nedover straaaplakken, indtil han i beruset tilstand gled over dødens kolde flod for at stilles for sin evige dommer.

En liden jødisk missionær.

Hen liden tarvelig stue i udkanten af en liden østerlandsk by laa en stakkars jøde dødeligt syg. Rabineren, som ansaaes for at være en faare hellig og lærd mand, besøgte ham, men han kunde lige saa lidt helbrede hans arme sjæl som lægen hans legeme.

Der laa han urolig og kastede sig hid og did paa sit leie. I denne nødens tid kunde han ingen trøst finde i den religion, som han før saa strengt forfegtede. Han havde altid været en bitter modstander mod missionærene og gjort, hvad han kunde, for at hindre deres arbejde. Men han havde nu, merkværdigt nok, dagen før givet sin eneste lille datter lov til at gaa til deres skole, som hun saa ofte indtrængende havde bedet om. Han samtykkede med stor frygt og betænk- lighed. Da hun kom hjem efter sin første skoledag, fortalte hun sin far, at hendes lærerinde blandt andet havde lært hende det sprog: „Jeg ved at min forløjer lever.“

Men han, den fornuftige tænker, kunde ikke forstaa dette og spurgte atter og atter ved sig selv: „Hvorledes kan han leve, som aldrig er kommen? Det kan jeg ikke fatte. Og hvorledes skulde han kunne være min forløjer?“

Saadanne spørgsmaal foruroligede ham endnu, da hans lille Ruth den anden dag kom hjem fra skolen. Saa snart hun kom ind, spurgte han: „Hvorledes er det gaaet dig idag? Hvad har du lært idag, min egen lille pige?“

„Jo, far, idag har jeg lært to vers. Jeg tænker, du var glad ved, at jeg lærte et igaar. Det ene er saaledes: Thi saa har Gud elsket verden, at han har givet sin søn den enbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.“

Hun læste de de herlige ord langsomt og ærbødig, og derefter fortsatte hun: „Og far, saa lærte jeg et særlig for din regning: „Jesu Kristi, hans søns, blod renses os fra al synd.“

Han svarte: „Det er ord fra Gøjims (de kristnes) bog, men det er gode ord for mig.“

Ingen kunde ane, hvilken lindring disse ord gav den døende mand; de var en livsens balsam for hans sjæl. O, hvor kraftigt maa ikke den helligaand have arbejdet i ham! Thi samme aften kaldte han sin lille Ruth til sig og sagde hende, at han troede de ord, han havde hørt. Han tilføjede ogsaa, at han var bedrøvet over, at han havde været saa slem mod hendes mor, der var død som en kristen, og han haabede, at Ruth ogsaa skulde blive en af det lykkelige folk.

Da den næste morgen grædede, hvissede han: „Mit liv var idel død; men nu er min død idel liv. Herre, jeg tror, hjælp min vantro!“ Han udtalte saaledes uden at vide det ordene i Mark. 9, 24. Kort efter sov han ind i fred.

Saaledes lyder den sandfærdige beretning. „Jesu Kristi evangelium er en Guds kraft til saliggjørelse for hver den, som som tror, baade for jøder først og for græker“ (Rom. 1, 16). Og Herren kan betjene sig af meget ringe redskaber og underlige veie for at bringe det frem. Mindst af alt tænkte den mand paa, da han modstræbende gav sin lille datter lov at gaa til missions-skolen, at hun derfra skulde hjembringe frelsens evangelium til hans formørkede sjæl. „Af de umyndiges og diendes mund skal du berede lov“ (Matt. 21, 16).

Begge vil frem.

[Se billedet.]

Hngen af dem vil tilbage, og enden bliver vel, at de begge falder i aen.

Saa med disse gjeder! Men det er ofte ikke likere med menneskene. Har du hørt tale om „striboffer“ — ja, smaagutter kan ofte være store „striboffer“; sin vilje vil de have; og det er næsten ikke raad at faa dem af flekken. Men da gaar det ogsaa ofte galt. Det kunde kanske være en eller anden af vore læsere, som ved det af erfaring.

Hvem var tyven?

(Se billedet.)

Saa moro som det var at faa være med og høre! Hvor mange gange havde ikke Karl allerede været med at „traaffe“ læsjet, og hvor mange gange havde han ikke tronet fornsiet paa toppen, af det store hølæs med de to brune hefte foran!

Jntet under derfor, at han er træt og sover ind. Han orker ikke engang at faa spist op den store deilige hvedefage, som han fik af moderen, da han kom med det sidste læsjet; han har ikke halvspist den engang, førend han sovner. Og han sover saa godt, at han ikke merker, at hønemor nærmer sig for at stjæle hans hjære hvedefage. Først haffter den med nebbet baade en og to gange i fagen, men Karl sover lige haardt, og den fræffe tyv iler hen til sine kyllinger med sit bytte. Karl vorte lidt paa sig, da fagen faldt ud af hans haand, men snart sov han lige godt igjen.

Hvor længe han sov, det ved vi ikke. Men endelig engang vaagnede han. Og han havde ikke glemt fagen. Han havde ikke faaet søvnen ordentlig af øinene, før han begyndte at se sig om efter den. Men den

var ikke at finde paa nogen kant. Hvad kunde der være blevet af den? Han rejser sig og gaar ud. Lige udenfor laden møder han gjæterjenten. En tanke falder ham ind. Hun skulde vel ikke have taget fagen? Noget maatte jo have taget den — den kunde ikke have sløier sin vei.

Den staffels pige fik taarer i øinene, da Karl paa en ikke netop venlig maade spurgte, om det var hende, som havde taget hvedefagen fra ham. Hun svarede, at hun kom lige fra fjøset, og at det var stegt af ham at tro saadant om hende. Ikke skulde nogen sige om hende at hun var en tyv.

Karl vilde alligevel ikke give sig og sagde, at han skulde gaa ind og sige det til sin mor. Og saa kom han med nogle stygge ord til gjæterjenten om, at hun var datter til en tyvehjerring, og at man ikke kunde vente bedre af slikt paf. Staffars Birgit! Hendes mor var virkelig for en del aar siden grebet i at stjæle. Og det skulde nu hendes datter lide for, skjønt hun var det ærligste barn, man kunde tænke sig.

Gutten gjorde, som han havde truet med. Han gik ind til sin mor, fortalte, hvad der var haendt, og sagde at det vist maatte være Birgit, som var tyven.

Men da gaar der pludselig et lys op for moren. Hun bryder ud: „Nei, nu skal jeg sige dig, hvem er tyven. Du tager skammelig fejl, naar du mistænker den staffels Birgit! Jeg var for en stund siden ude og gav kyllingerne mad, og da saa jeg hønene flygte afsted med noget, som ganske sikkert var hvedefagen din. Du skal se, det er hønene, som er tyven. Lad os gaa ud og undersøge, om der er noget igjen af fagen.“

Jo ganske rigtig. De fandt lidt af storpen, som hønemor endnu holdt paa at haffe i. Lille Birgit var altsaa mistænkt aldeles uden grund, og Karl maatte straks følge med sin mor bort til hende og bede hende om forladelse.

Billedgæde.

LK 1

ERDM

Lindesnes T Nordkap